

HANNA BERVOETS

EFTER

ROMAN

Uitgeverij Atlas Contact
Amsterdam/Antwerpen

#103
22 DECEMBER

Laat me jullie vertellen over #103.

18 december, kwart voor negen 's ochtends: Roya LaFayette loopt het Rheinpark in. Ze draagt een donkerblauwe jas met capuchon en duwt een kinderwagen. Haar tred houdt het midden tussen de zelfverzekerde gang van een wandelaar en de haastige passen van iemand die een trein moet halen: Roya LaFayette stapt stevig door, maar lijkt eerder vastberaden dan bang om te laat te komen.

Over de kinderwagen zit een kap die haar dochttertje, net negen maanden oud, moet beschermen tegen de kou. De baby heeft een muts op; het hoofddekseel bedekt beide oren.

Om negen uur wordt Roya verwacht op haar werk, een verzekeringsmaatschappij in het centrum van Keulen. Wanneer haar manager haar blauwe jas om kwart over negen niet aan de kapstok ziet hangen, probeert hij contact op te nemen met Roya.

Ze blijkt haar Seos te hebben uitgeschakeld.

Op dat moment staat Roya voor de deur van een huis, vijf woonblokken van het park.

Ze belt aan.

Heike Ratz ligt in bed wanneer ze haar deurbel hoort. Ze opent haar ogen, kijkt recht in het verbaasde gezicht van Hamid LaFayette: de man met wie ze de nacht doorbracht.

‘Zal ik opendoen?’ vraagt Heike.

Hamid knikt langzaam.

Zodra Heike de deur heeft geopend, rijdt Roya haar kinderwagen de gang in. Ze loopt Heikes woonkamer door, direct naar de keuken. Daar parkeert ze de kinderwagen voor het aanrecht. En controleert ze nog één keer of de kap goed dichtzit.

‘Wat doe je?’ gilt Heike, maar Roya duwt Heike de keuken uit.

Hamid, die nog altijd in bed ligt, hoort nu het gehuil van zijn dochtertje.

En daarna het gekrijs van zijn minnares.

Wanneer Hamid de huiskamer binnenkomt, ligt Heike op de grond. Naast haar staat zijn vrouw Roya. Met in haar hand zijn stanleymes.

Daarmee staat de teller nu op honderddrie. En dat zijn slechts de dodelijke slachtoffers. Honderden, duizenden geweldsdelicten worden op dit moment met Efter in verband gebracht. Om nog niet te spreken van de aanrandiden. Deze maand negenentwintig in de regio Kopenhagen alleen, Denemarken registreert de Efterverkrachtingen als enige land apart.

#104, #105, #106, #107: morgen, hooguit overmorgen zal ik over nieuwe slachtoffers moeten vertellen.

Jullie zullen hun portretten voorbij zien komen. Die glimlach, die ogen, het kapsel of kettinkje dat sociale afkomst verraad en zo jullie mate van mededogen bepaalt: even, heel even maar, zullen jullie ernaar kijken.

Veel langer staren jullie naar de foto's van de ouders.

Omdat jullie je afvragen welke blik er achter dat zwarte balkje schuilgaat. Maar vooral omdat jullie die daders begrijpen.

Zij waren degenen die wachtten, smachtten, droomden van samenzijn, niet veel meer verlangden dan wederzijdse genegenheid. Zij waren degenen die het langst leden. En dus degenen met wie jullie het meest gemeen hebben. Een deel van jullie zal op den duur zelfs doen wat zij deden. De liefde in eigen hand nemen.

Zo zal de teller blijven oplopen, van #107 naar #1007, naar #10007, naar #100007 – het einde niet in zicht omdat er geen einde is.

Er is alleen een begin. Iets dat het allemaal in gang zette.

Misschien knikken jullie nu, van achter het scherm van jullie Seos of Book. Ja, jullie denken vast te weten wat dat begin was.

Efterslachtoffer #001: het meisje op kamer twaalf. Ze vonden haar in bed, haar kleren nog aan. Ach, jullie kennen de details. Haar verhaal werd keer op keer herhaald, de omstandigheden rond haar dood steeds opnieuw getoond.

Ik, als geen ander, ken deze omstandigheden. Want ik was het die de feiten over het meisje in kamer twaalf verzamelde.

Ze vonden haar op 7 augustus, achttien minuten over zes; er zat geen bloed op de lakens. Er waren geen verwondingen, geen blauwe plekken, geen sneeën in hals of

polsen. Geen sporen van handgemeen of verzet.

Op 8 augustus, kwart over negen 's ochtends, trof men rattengif aan in het bloed van het meisje. Hierop werd ook de beker naast het bed in kamer twaalf onderzocht.

Op 9 augustus stelde men een rapport op. 'Doodsoorzaak: vergiftiging', stond daarin.

Ik ben het allemaal nagegaan. Het was inderdaad een hoge dosis warfarine die het hart van het meisje deed stoppen met pompen. Het was alleen niet de doodsoorzaak.

De doodsoorzaak, de oorsprong van het overlijden van het allereerste Efterslachtoffer, lag besloten in een simpel lijstje feiten:

Feit is dat Henk Schrama voorzitter bij de Europese Medicijnenautoriteit is.

Feit is dat Henk Schrama de vader van Heleen Schrama is.

Feit is dat Heleen Schrama de moeder van Meija is.

Feit is dat Robert Domen de partner van Heleen Schrama is.

Feit is dat Robert Domen en Pete Kamp elkaar op 26 mei jongstleden troffen.

Feit is dat Pete Kamp en Katinka Asselbergs getrouwd zijn.

Feit is dat Katinka Asselbergs slot Jagthof bezit.

Feit is dat Katinka Asselbergs en Heleen Schrama elkaar op 5 juli de hand schudden.

Feit is dat men op 7 augustus een dood meisje in kamer twaalf vond: #001, het slachtoffer met wie het allemaal begon.

Sommigen van jullie menen nu: dit is een reeks toeval-
ligheden.

Maar 'toeval' is de leus van de luilakken, een vrijbrief
voor hen die hun verantwoordelijkheden ontduiken. Ik
doe dat niet, ik neem mijn verantwoordelijkheid voor al-
les wat ik tot nu toe gedaan heb. En ik ben ervan over-
tuigd dat mijn keuzen de juiste waren.

Ja, wat jullie ook zeggen, wat jullie ook denken, hoe-
veel dode ratten jullie ook op mijn deurmat leggen: ik
heb gedaan wat ik moest doen. Ik heb de feiten bijeenge-
bracht, geordend en uitgestald. En ieder die mij nalatig-
heid blijft verwijten, raad ik aan deze feiten nogmaals te
bekijken. Om dan, voor altijd, te zwijgen.

realm: laura horst

peasants: 10.014

buys: 15.019

price: 0,75

MEI

ROBERT | PETE

Plat bestaat niet. Het is een anglicisme, de vertaling van *flat*. In Nederland noemen we het gewoon: water zonder bubbels. Spa Blauw, desnoods. Plat is idioot.

Robert zegt het niet. Heleen heeft hem vaak genoeg gewaarschuwd, iedere keer dat ze in een Pools of Koreaans restaurant ‘geroerbakt bief’ of ‘varkens in saus’ op de kaart zagen staan: ‘Zij veranderen het toch niet, en klagen maakt jou alleen maar onsympathiek.’

‘Doe maar zonder bubbels, ja. Kraanwater is ook goed.’

‘Kraanwater hebben we niet.’

Het meisje pakt een glas van haar dienblad.

‘Maar deze is plat: alstublieft.’

Robert knikt, hij neemt een slok. Eigenlijk had hij liever wijn gehad. Maar hij heeft zich voorgenomen niet te veel te drinken vanmiddag, dit is al zijn derde glas en in zijn vorige twee glazen zat géén water.

Hij kijkt het meisje na. Eind twintig waarschijnlijk, maar knap, intelligente oogopslag. Te mooi, te oud, te slim om dit werk te doen. En natuurlijk juist daarom in-

gehuurd. Hij volgt haar met zijn blik, langs de statafels het gedruis in. De plinten, de puien, het plafond, de wanden, alles is met dunne linnen doeken behangen. Praktisch oogt het niet, wel chic; aan de vazen vol zwarte reuzenlelies zie je dat kosten noch moeite gespaard zijn. Althans, dat is natuurlijk wat Fizzler wil uitstralen, met deze 'exclusieve presentatie'.

Graag verwelkomen wij u op onze exclusieve presentatie, waar wij het glas heffen met onze gast Harriet Matthews, wereldwijd gerenommeerd hoogleraar.

Zo stond het in de uitnodiging.

'Meneer?'

Nieuw meisje, nieuw dienblad. Even twijfelt Robert. Dan gaat hij voor wit. Pas wanneer hij het glas aan zijn mond zet ontdekt hij dat het halfvol is. Er zitten vingerafdrukken op, en een vlekkerig streepje lippenstift. Blijkbaar was het gebaar van het meisje geen uitnodiging een nieuw drankje te nemen, maar een verzoek zijn lege glas af te geven. Vlug zet Robert het vuile glas op een statafel. Opnieuw kijkt hij de ruimte rond, op zoek naar een bekend gezicht. Onbewust. Tot hij het niet vindt.

Hij denkt aan zijn eerste college, achttien jaar geleden. Hoe ze daar met vijftig man stonden, wachtend tot de deuren zouden openen. Niemand zei iets, en eenmaal in de collegezaal hield iedereen minimaal twee lege stoelen afstand van elkaar. Maar de week daarop was het al anders en wachtten de biologiestudenten in groepjes. De paar meisjes bij elkaar, de jongens in formaties die de rest van het jaar zouden blijven bestaan. Alleen Robert stond nog steeds in zijn eentje. Hij had het hele acade-

misch kwartiertje oude sms'jes staan teruglezen.

Robert pakt het vuile glas weer van de statafel. Laat het pootje tussen duim en wijsvinger draaien. Er drijft iets in de wijn, iets wits. Hij weet nog steeds niet helemaal zeker waarom hij vanmiddag is uitgenodigd.

Donderdag, na de lunch, lag de paarse envelop plotse-ling op zijn bureau.

Het kan dus haast niet anders of iemand bij Fizzler heeft iets over zijn aanstaande publicatie gelezen. Bladzijden 607 tot 617 in *Addiction Journal* van volgende maand: 'On the Genetics of Alcohol Dependence: Meta-analysis of A Reinterpretation'. Men zag natuurlijk in dat zijn artikel nogal wat zou kunnen losmaken en vindt het daarom belangrijk hem bij de presentatie te hebben. Om bij te dragen aan een eventuele discussie, achteraf. Of gewoon, omdat de aanwezigheid van iemand als hij een aangelegenheid als deze extra cachet verschaft.

Wat de reden voor zijn invitatie ook is, hij kiest er zélf voor om hier te zijn, dát is het belangrijkste.

En hij zou zich nu natuurlijk in het gedruis kunnen storten, mensen aanspreken, handen schudden, schouderkloppen, maar dat doet hij expres niet. Nee, hij kiest bewust voor kritische distantie.

^ ^ ^

Daar! Aan de andere kant van de hal, statafel zes, die hangende schouders in dat beige colbert, ja, het is hem echt: Robert, Robert Domen, hij is dus toch gekomen. En hij doet iets met zijn glas nu.

Pete knijpt met zijn ogen om het goed te kunnen zien.

Robert heft zijn wijnglas tot vlak voor zijn gezicht en draait het rond aan het pootje. Misschien is het een pose; wil Robert zijn wijnkennis etaleren of bewijzen dat hij hier op zijn gemak is. *Het spotlighteffect*: mensen die alleen staan denken vaak dat iedereen op hen let.

Het kan handig zijn daarop in te spelen, Roberts act met aandacht te belonen. Straks, denkt Pete, straks zal hij naar hem toe gaan. Eerst wil hij zien wie er nog meer binnenkomen.

Er zijn drieëntachtig genodigden en Pete kent ze allemaal bij naam. Hij wil niet op zijn Toad hoeven spieken wanneer ze voor hem staan, vanmiddag moet hij alle drieëntachtig gasten laten voelen dat ze ertoe doen, en dat begint met het luid en duidelijk uitspreken van hun voor- én achternaam.

Gisteravond heeft hij nog geoefend. Foto's bekeken op zijn Seos, roepnamen uit het hoofd geleerd, zichzelf fluisterend overhoord in de badkamer. 'Je klinkt alsof je aan het bidden bent,' had Katinka gezegd, 'kom toch naar bed, gek.' Hij was naar bed gekomen. Maar niet voordat hij de laatste regels van zijn gebed luidkeels gezongen had – 'Paul Mer-kel-bach! Ro-bert Do-men!' – en Katinka grijnzend een kussen tegen haar oor gedrukt had.

Daar!

Links, helemaal achter in de rij bij de garderobe, jas over de arm: Laura Horst. Alle gasten zijn belangrijk maar sommige net iets belangrijker dan anderen, en iemand als Laura laat je niet wachten; de hal in nú, het veld op: 'Laura Horst!'

Laura heeft zichzelf uitgenodigd, hij twijfelde of hij haar moest laten komen – uiteindelijk leek het hem toch verstandig. Ze hebben immers niets te verbergen vanmiddag. Alleen iets om te laten zien.

‘Pete, toch?’

‘Ik neem je jas wel aan.’

Laura lijkt zijn gebaar te willen beantwoorden maar bedenkt zich, drukt haar jas weer tegen zich aan. *Functionele distantiëring*: afstand bewaren om autonomie te benadrukken.

Natuurlijk, zij is kritisch, zij deint niet zomaar mee. Haar professionele houding vleit hem, hij gaat er alleen maar breder van grijnzen.

‘Zal ik je aan Harriet Matthews voorstellen?’

Professor Matthews staat aan de andere kant van de hal. Terwijl ze naar haar toe lopen, rommelt Laura in haar tas – waarschijnlijk ziet ze oogcontact ook als meedeinen. In een vloeiende beweging slaat Pete een arm om haar middel en drukt haar tegen zich aan. Het werkt, eindelijk kijkt Laura op. Zij het even woedend als verbaasd.

‘Sorry, je liep bijna tegen een pilaar.’ Voor Laura iets kan zeggen wenkt hij Matthews.

‘Harriet! Dit is Laura, journaliste, haar meek is fantastisch.’

Harriet knikt.

‘Hallo Laura.’

Stevige handdruk, vriendelijke blik. Laura’s gezicht staat nog altijd strak, maar Harriet lacht. En Pete lacht.

Onderweg, in de auto, heeft hij de presentatie nog één

keer met de hoogleraar doorgenomen. Terwijl Harriet een geseald cupje water uit haar tas haalde – ‘Dit krijg je dan in het vliegtuig, alsof een voertuig dat zo schudt en schommelt geschikt is om uit een ding als dit te drinken’ –, legde Pete nog één keer uit wat er van haar verwacht werd. De presentatie moest niet te moeilijk zijn maar mocht wel wat professionele termen bevatten. Graag zelfs, dat maakte het alleen maar geloofwaardiger. *Overreding door complexiteit*: wat ingewikkeld is wordt sneller waar geacht. Harriet had ondertussen het folie van het cupje getrokken, voorzichtig een slokje genomen, en quasi-verontwaardigd haar wenkbrauwen opgetrokken: ‘Geloofwaardig? Maar Pete, ik ga toch geen sprookje vertellen...’ En Harriet lachte en Pete lachte.

Nu haalt Laura haar Seos uit haar tas: ‘Zou ik wat vragen mogen stellen?’

Vlug kijkt Pete naar Harriet. Ze beantwoordt zijn blik met een knik, zo subtiel dat Laura het waarschijnlijk niet ziet.

‘Uiteraard, ik laat jullie alleen.’ Natuurlijk weet hij waar Laura op uit is. Maar op deze presentatie valt niets aan te merken. Harriet Matthews is gepensioneerd, krijgt gewoon betaald, zit – voor zover hij weet – in geen enkele commissie. Commissie! Dat was het, hij was op weg naar Robert Domen. Daar staat hij, nog steeds bij statafel zes. Nog steeds alleen.

Hij heeft Robert op het laatste moment uitgenodigd. Het verbaast hem dat hij is gekomen. Terwijl hij de persoonlijke invitatie aan de koerier overhandigde, stelde hij zich nog voor hoe Robert bij het zien van de paarse enve-

lop met zijn ogen zou rollen. Zuchtend zijn hoofd zou schudden, de uitnodiging tot een prop zou persen, het ding meewarig in zijn prullenbak zou gooien. Maar hij is er, Robert Domen is er, en nu is het zaak hem even joviaal als professioneel aan te spreken, een preciaire onderneming; te veel hartelijkheid ondermijnt zijn zakelijkheid, te veel afstand zit vertrouwen in de weg.

Pete loopt naar statafel zes. Robert staat met zijn rug naar hem toe. Wanneer was de laatste keer dat ze elkaar zagen? Het moet de reünistenborrel geweest zijn. Die avond begon ongemakkelijk, herinnert Pete zich.

Robert kwam als een van de eersten het café binnen en hij, medeverantwoordelijk voor de organisatie, voelde zich verplicht hem te vermaken. Robert had dit in de gaten. Tenminste, zo leek het: op al zijn vragen – hoe is het nu, waar woon je dan, is dat een beetje een fijne buurt? – had Robert slechts korte, soms zelfs cynische antwoorden gegeven ('een beetje een fijne buurt, ja'). Na twee biertjes was het beter gegaan. En toen het gesprek op zijn proefschrift kwam leek Robert zelfs plezier te krijgen in het vertellen. Dat had Pete een voldaan gevoel bezorgd: nog beter dan dat mensen dingen van jou willen weten, is dat ze je dingen willen vertellen. Zo hadden ze het zeker een halfuur over Roberts onderzoek gehad – iets met basenparen en recent ontdekte uracilmutaties – maar dat was niet wat hem uiteindelijk het meest was bijgebleven. Dat was iets waar Robert eigenlijk maar een paar woorden over losliet, zij het een paar woorden waar hij en de jongens, toen Robert eenmaal weg was, nog lang over na-praatten.

Een relatie met de dochter van je promotor. Sommigen vonden het onethisch, anderen juist lekker bezig, en uiteindelijk werden ze het eens over twee dingen. Eén: dat zo'n affaire niet bij Robert paste, en twee: dat het tijd was voor Jägerbommen.

Na die avond, nu zeker zeven jaar geleden, had hij jaren niet aan Robert gedacht. Tot hij laatst die ene naam zag staan, op een lijst waar hij hem nooit had verwacht.

De naam: Henk Schrama.

Is dat dan nu Roberts schoonvader? had hij zich meteen afgevraagd.

Als het zo is zal hij Robert vanmiddag voor zich moeten winnen, ervoor moeten zorgen dat hij gaat vertellen, gaat *willen* vertellen.

'Ro-bert Do-men!'

Pete legt zijn hand op Roberts schouder. Hij voelt zijn oude studiegenoot heel even rillen.

^ ^ ^

'Sorry, ik wilde je niet laten schrikken.'

'Ik schrok niet.'

Nee, denkt Robert, te defensief: 'Nee, ik... Pete?'

'Robert!'

Pete, van biologie. Een glimlach, een handdruk, een ferme handdruk. En hop, ook maar meteen een schouderklop.

'Wat fantastisch dat je gekomen bent. Je wist dat ik hier werkte, toch?'

'Ja. Ja, natuurlijk.'

Pete van biologie is nu Pete van Fizzler. Ja, natuurlijk.

De laatste keer dat hij Pete zag was bij die reünistenborrel van de studievereniging, zes, zeven jaar geleden? Hij herinnert zich vaag dat Pete toen zoiets vertelde: een vaste aanstelling bij een jong bedrijf, 'head director business connections'. Iets in de pr, kortom.

'Lekker bezig,' hadden de anderen gezegd. Ze bleven het maar herhalen ('goed man, écht *goed* man') en ondermijnden zo wat ze zeiden. Pete had altijd zesjes gehaald voor tentamens. Maar hij regelde wel de weekendjes wadlopen, deed acquisitie voor de website van de studievereniging, wierp zichzelf op als woordvoerder voor ze zich konden afvragen of ze een woordvoerder nodig hadden. En toen al had Pete dat onvoorwaardelijke enthousiasme. Of het nou om een boek, nieuwe vriendin of collegereeks ging, alles was altijd fantastisch.

Hij dacht altijd dat het een pr-ding was. Iets wat je leert tijdens een of andere omgangstraining. Regel één, twee én drie: alles is altijd fantastisch. Maar nu hij Pete terugziet – zelfde houding, zelfde blik en exáct hetzelfde vocabulaire als zeven jaar geleden – begint Robert te geloven dat het andersom is. Mensen die onvoorwaardelijk enthousiast zijn worden pr-man. Ja, pr-mannen worden als pr-mannen geboren, hun baan is slechts legitimatie. Voor hun gedrag, misschien zelfs voor hun bestaan.

'Lang niet gezien, jongen. Hoe is het?'

'Goed.'

'En met Heleen, zijn jullie nog...'

'Ja.'

'Wat fantastisch, en hoe is het met Meija? Die gaat nu zeker naar de middelbare school?'

‘Al een tijdje. Ze is vijftien.’

Nu zwijgt Pete. Maar hij houdt zijn hoofd een beetje schuin, alsof hij een langer antwoord verwacht. ‘En zo gaat het zijn gangetje,’ zegt Robert dus maar.

Zijn gangetje. Thuis of op de universiteit zou hij nóóit zoiets zeggen. Maar misschien is dat de kracht van pr-mensen: hun vermogen je met hun jargon te besmetten. En om zo, via het virus dat taal heet, ook je denken naar hun hand te zetten.

Pete heeft zijn Seos uit zijn broekzak gehaald: ‘Kijk, deze is van mij.’ Een meisje, kleuterleeftijd. Pete schudt, het kind begint een vlechtje in haar eigen blonde haar te maken.

‘Klinkt cliché,’ zegt Pete, ‘maar het krijgen van Anke heeft mijn leven echt honderdtachtig graden doen kantelen.’

Klinkt cliché: iets wat mensen zeggen wanneer iets niet alleen cliché klinkt, maar het ook ís. ‘Ja,’ zegt Robert, ‘kleine kinderen maken alles anders.’

Nu laat Pete zijn Seos zakken: ‘Hebben jullie, behalve Meija...’

Vlug schudt Robert zijn hoofd: hoeft Pete niet langer te aarzelen over welke formulering het veiligst is.

Meija was zes toen hij Heleen ontmoette: een kind, maar niet klein meer. En Heleen maakte hem vrij snel duidelijk hoe ze het verder voor zich zag.

Hun eerste reis met zijn tweeën, een week Suriname, in het vliegtuig zaten ze naast een jonge vrouw met een baby. Zodra de motoren ronkten begon het kind te huilen, nee, te kríjzen, korte regelmatige uithalen, het ge-

blaas van een paniekerig geitje. Na het opstijgen was de jonge moeder opgestaan. Ze was het gangpad op en af gewandeld, de baby op haar arm. Soms bleef het heel even stil, dan hapte het kind naar adem. Daarna begon het geblaas weer, hoofden draaiden richting de vliegtuigraampjes wanneer de vrouw en haar kind te dichtbij kwamen. ‘Jezus,’ had Heleen gezegd. ‘Wat ben ik blij dat ik dát stadium nooit meer hoeft mee te maken.’ Op dat moment had hij geknikt. Het geschreeuw van de baby was zo overweldigend, hij had nauwelijks kunnen nadenken. Wat Heleen nou echt gezegd had, beseft hij een paar uur later pas, toen ze volgens de vluchtinformatie op zijn schermpje ergens boven de Bahama’s zaten. Een klein grijs vliegtuigje schoof traag over de wereldkaart, volgde een stippellijn die dwars over de zee liep.

Heleen hoeft dát stadium nooit meer mee te maken.

Oké, had hij gedacht, dan weet ik dat. En het vliegtuigje begon te draaien, als de naald van een kompas.

Sindsdien probeert hij er niet aan te denken. Denken aan wat je niet hebt wanneer je weet dat je het nooit zult krijgen, dat is zelfgekozen leed. Waarom mensen dát blijven doen, begrijpt hij niet.

‘Heren?’ Alweer een nieuw dienblad. Geen drank dit keer, maar iets in eierdopjes. ‘Gelei van beetroots,’ zegt het meisje.

Robert schudt zijn hoofd, grijnst tegelijkertijd. Ik hoeft niet maar dank voor het aanbieden: zo iets wil hij uitstralen. Al komt hij nu vast hooghartig over, beseft hij wanneer het meisje zich omdraait.

‘Zeker weten?’ vraagt Pete. ‘Volgens mij kan jij het best

hebben.' Hij klopt op Roberts buik. Twee keer, met vlakke hand. Schrikken is het woord niet, maar dit vindt Robert vreemd.

Daarnaast vindt hij dat dit gesprek lang genoeg geduurd heeft. Kleine kinderen, gelei van beetroots, wat hij wel of niet kan hebben – wat doet het ertoe?

En dan, opeens, bedenkt hij iets.

De gedachte komt aan als een doffe stomp in zijn maag, een gevoel dat hem ook overvalt wanneer hij na het dichttrekken van de deur beseft dat zijn sleutels nog binnen liggen.

Pete, pr-Pete nu, heeft waarschijnlijk zélf de gastenlijst voor deze presentatie opgesteld. En het kan, zóú kunnen, dat hij hém er alleen heeft opgezet omdat ze ooit samen gestudeerd hebben. En dan niet als vriendendienst, want vrienden zijn ze niet.

Nee, Pete wil natuurlijk pochen. Hem laten voelen dat het nu anders is. Vroeger haalde Pete middelmatige cijfers en vonden ze hem een overdreven blij eikel, maar moet je hem nu eens zien. Poortwachter van een ruimte vol ingepakte puien, zwarte lelies op de tafels en delicatessen in eierdopjes; gastheer van een exclusieve presentatie waar 'wereldwijd gerenommeerd hoogleraar' Harriet Matthews een glas komt heffen. De man die uitdeelt is uiteindelijk beter af dan de man die ontvangt, dus wat zál Robert nu tegen hem opkijken.

Ja, het lijkt hem echt iets voor Pete. Het werkt alleen niet. Hij was weinig onder de indruk van de invitatie en is tot nu toe weinig onder de indruk van de exclusieve presentatie. Hooguit geïntrigeerd, een presentatie exclusief wie?